

Serveis públics: el negoci davant l'interès general

Quan l'any 2004 la Comissió Europea va publicar el Llibre blanc dels serveis d'interès general va deixar clara la seva visió de futur sobre els serveis públics: subordinar-los als principis de l'economia capitalista, imposant polítiques neoliberals sota la forma de plans d'austeritat o disciplina fiscal. Ja els successius governs de Felipe González (PSOE) i José María Aznar (PP), com a alumnes avantatjats de les polítiques neoliberals imperants a Europa, havien regalat al sector privat la banca pública i les empreses més rendibles.

Amb aquests antecedents, ens trobem amb un nou atac als drets dels treballadors i treballadores i de les persones més desprotegides de la societat en benefici de les classes dominants; un atac que aquesta vegada ha estat perpetrat pel Govern del PP. En aquest escenari, ens estan bombardejant diàriament sobre la ineficiència dels serveis públics i l'eficiència del sector privat sense cap argumentació científica que l'avalí, amb l'objectiu de justificar la privatització, és a dir, la transferència dels beneficis de les empreses o serveis públics a l'empresa privada. I dic els beneficis perquè quan hi hagi pèrdues no dubtaran a fer-les públiques i les pagarem entre tots.

Informe demolidor

La mateixa Comissió Europea, que fa dècades que defensa les bondats de la gestió privada i la ineficiència de la gestió pública, ha estat contradita per fonts acadèmiques contractades per ella mateixa amb resultats demolidors per als interessos de qui defensen les polítiques privatitzadores. L'informe afirma que es

transformen monopolis públics en privats, que no hi ha correlació entre privatització i qualitat, que no es garanteix l'accés universal, ja que augmenten els preus i es deixa una part de la societat sense poder accedir-hi, i que l'Estat no estalvia costos i acaba pagant els deutes per mantenir el servei.

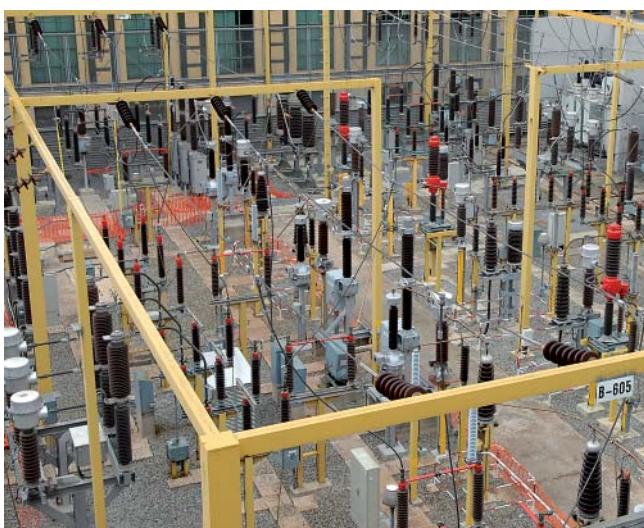
Malgrat l'evidència dels seus propis estudis, els governs espanyol i català continuen privatitzant empreses i serveis públics, posant-los en mans dels seus amics perquè augmentin els guanys que acabem pagant els treballadors i treballadores mitjançant la devaluació de salaris i l'augment de la precarietat laboral. L'excusa que utilitzen per privatitzar es basa a aconseguir diners per a les arques públiques, reduir el dèficit, fer el servei més eficient i possibilitar la lliure competència que abaixarà les tarifes que paga la ciutadania. Aquests quatre axiomes formen la gran mentida dels neoliberals de dretes o de centreesquerra.

Per una banda, si es privatitzen empreses o serveis amb pèrdues, el sector privat els compra a un preu simbòlic després que l'Estat n'assumeixi els deutes. Per una altra banda, amb la venda d'empreses o serveis que donen beneficis, el que aconseguen és privatitzar els guanys i socialitzar les pèrdues. Un exemple en són les empreses elèctriques. Després de privatitzar-les, les tarifes han pujat més del 80% i continuem aportant diners públics dels pressupostos de l'Estat que van a parar a butxaques privades. A més és completament fals que la gestió privada dels serveis sigui més eficient. La realitat és que quan es privatitza la gestió d'un servei públic s'han de pagar, a més del cost del servei, els beneficis empresarials i l'IVA.

Un exemple que desmitifica les bondats de la gestió privada ens el proporciona el municipi de Montornès del Vallès. El servei de manteniment de l'enllumenat públic era prestat per una empresa privada i costava més de 500.000 euros anuals. Ha estat recuperat per l'Ajuntament per gestionant-lo directament i l'estalvi que se n'ha derivat és superior al 40%.

L'últim exemple negatiu és la privatització d'Aigües Ter Llobregat, sens dubte un atemptat de CiU contra la ciutadania catalana en benefici econòmic dels seus amics. Una privatització d'un servei essencial que ha comportat, d'entrada, un augment de tarifes per tal de fer la venda atractiva als inversors, alhora que la Generalitat assumia el deute de l'empresa (640 milions de euros), que acabarà pagant la ciutadania, a més del compromís d'una futura pujada de tarifes per fer rendible el negoci. Evidentment, si els comptes d'aquesta empresa no surten, la Generalitat no deixarà la ciutadania sense aigua i tornarem a posar diners públics per a l'enriquiment de les elits dominants.

La gran incògnita no és quant trigarem a tornar a posar diners públics per als guanys d'un quants, sinó quant trigarem els treballadors i treballadores i la ciutadania a dir prou a aquestes polítiques que es fan en benefici de les elits dominants i a costa nostra. Ara més que mai, és el moment de defensar els nostres serveis públics. ■ **Francisco Sánchez Cadenas**



Les empreses elèctriques, després de privatitzar-les, han pujat les tarifes més del 80% i continuem aportant diners públics dels pressupostos de l'Estat que van a parar a butxaques privades